

sundt Næringsliv. Dette er afgjort ikke Meningen.

Jeg skal fremhæve et andet Punkt, hvor jeg mener, der vil være Grund til at gaa frem med megen Lempe, og det er overfor vore genvundne sønderjydske Landsdele. Det er sikkert, at der dernede som Følge af alle de Lidelser, denne Landsdel har gennemgaaet, er en meget betydelig Kapitalmangel. Sønderjylland lider afgjort under langt større Kapitalfattigdom end det gamle Kongerige, og der vil derfor være al Grund til ved Gennemførelsen af Kreditindskrænkning at gaa frem med Lempe overfor Sønderjylland, erindrende de særlige Forhold, der raader dér, og den store Mangel paa disponibel Kapital, der er dernede.

Det væsentligste, Staten kan gøre for at tilvejebringe en betydelig Bedring i vor Valuta, er ganske sikkert at skaffe Balance i Statshusholdningen og endvidere med al den Myndighed, som Staten har overfor Kommunerne, at arbejde hen imod Balance i de kommunale Husholdninger. Hvad nu Balancen i Statshusholdningen angaar, skal jeg ved denne Lejlighed ikke komme dybere ind derpaa, jeg kan henvise til mine Udtalelser navnlig ved Tillægsbevillingslovtorslagets første Behandling og ogsaa tidligere. Der er jo fra Regeringens Side gennemført en Række Foranstaltninger baa- de i Henseende til Indtægtsforøgelser, til at raade Bod paa den meget væsentlige Nedgang i Udbyttet af Formue- og Indkomstskatten, der har vist sig paa Grund af de svigtende Konjunkturer, og i Henseende til at gennemføre Besparelser i alle Grene af Statshusholdningen. Vi har jo ofte talt om disse Ting her, og der har fra Regeringens Side været udfoldet en planmæssig Virksomhed i alle disse 4 Aar for at naa dette Maal. Jeg har den Opfattelse, at der nu er tilvejebragt Besparelser og Indtægtsforøgelser, som i og for sig vil være tilstrækkelige til paa det nuværende Grundlag og med den nuværende Lovgivning i det væsentlige at sikre Balancen. Dermed er vi dog ingenlunde ved Afslutningen af disse Bestræbelser, thi vore Skatter er for høje, og vore Statsudgifter endnu for store, og man bør fortsætte med Bestræbelserne for at nedbringe Statens Udgifter, saaledes at vi ogsaa kan faa en Lempelse i de mest trykkende af vore Skatter. Men der er i Aar at konstatere en afgørende Forandring til det bedre. Jeg skal nævne et Par Tal fra Statsbogholderiets Opgørelse for de første 10 Maaneder af dette Finansaar, altsaa for Tiden indtil 31. Januar. I denne 10 Maaneders Periode er der efter Statsbogholderiets

Opgørelse et Overskud paa Driftsbudgettet paa over 60 Mill. Kr.; i Fjor var der i den tilsvarende 10 Maaneders Periode et Overskud paa ca. 32½ Mill. Kr. Og tager vi Driftsbudgettet og § 26, Formueparagraffen, hvor der selvfølgelig altid maa være et væsentligt Underskud, under eet, saa er der i de samme 10 Maaneder et Overskud paa ca. 15½ Mill. Kr., medens der i de tilsvarende 10 Maaneder af foregaaende Finansaar var et Underskud paa ca. 27½ Mill. Kr. Der er altsaa en reel Forbedring for denne Periode paa ca. 42½ Mill. Kr.

Dette vil være den væsentligste Foranstaltning, som Statsmyndigheden kan træffe for at raade Bod paa den danske Kronens lave Kurs, for at nedbringe Seddelmængden og bane Vej for en endelig normal Ordning af Forholdene. Men der er jo ogsaa andre Foranstaltninger, der kan træffes, og hertil sigter den Række af Lovforslag, som Regeringen har forelagt til Forhandling i det om Guldtolden nedsatte Udvalg, og som jeg i Dag fremsætter for dette høje Ting.

Efter Regeringens Opfattelse ligger, saaledes som jeg ogsaa før fremhævede det, en Hovedgrund til Ondet i det alt for store Forbrug, et Forbrug, som i overordentlig høj Grad netop samler sig om indførte Luksusartikler. Naar dette er Tilfældet, er der to Veje, der naturligt frembyder sig. Den ene Vej er den at fordyre disse Luksusartikler gennem Skatter og Afgifter. Den Vej har Regeringen forlængst betraadt gennem sine forskellige Luksuslove, men ved den for kort Tid siden her i Rigsdagen gennemførte midlertidige Lov om Forhøjelse af visse Told- og Afgiftssatser er man gaaet et væsentligt Skridt videre. Her har man gennemført en Række Foranstaltninger, der forlader de fiskale Synspunkter og udelukkende holder sig til Valutasynspunktet, idet der paalægges Afgifter med det direkte Formaal at bringe Forbruget ned. Men endnu mere direkte kan man tage Sigte paa den nødvendige Forbrugsindskrænkning ved at borttage en Del af Købeevnen fra de enkelte og samle vedkommende Beløb som en Fond under Statens Styrelse, en Fond, der ikke skal kunne gaa ind i den almindelige Statshusholdning til Dækning af eventuelle Underskud i denne eller til Iværksættelse af store offentlige Arbejder og andre større offentlige Foranstaltninger, men som væsentlig skal være rettet paa Konsolidering af vort Finansvæsen og da hovedsagelig gennem ekstraordinær Afbetaling af Statsgælden. Det er hertil, Forslaget om Valutaydelse sigter, og det er lige-